

Отговори на въпросите към Казус № 2:

Въпрос № 1:

Каква е правилната правна квалификация на деянието на Асенов и на това на Бисеров? В какво се изразява евентуална неточност, непълнота или непрецизност на квалификациите, дадени на досъдебното производство (първоначална и посочената в обвинителния акт)?

Отговор:

Престъплението следва да се квалифицира като грабеж, придружен с убийство, извършен в съучастие от двамата като съизвършители, по чл. 199, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 198, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК и за двамата подсъдими.

Не е правилна първоначалната правна квалификация по чл. 199, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, тъй като причиняването на смъртта на пострадалия също е умишлено, а не е непредпазливо в резултат на причинена телесна повреда.

Умисълът за причиняване на смъртта на Маринов се извежда от установените множество, интензивност, насоченост и сила на ударите, които изключват възможността за настъпване и на смъртта да не е била предвиждана от извършителите, а няма никакви данни за това, да са предприели конкретни мерки за предотвратяване на този резултат. Обстоятелството, че са оставили пострадалия още жив и са избягали не опровергава този извод, тъй като не са направили нищо, за да предотвратят смъртта му. За умисъл говори и проведеният разговор между извършителите, при който Асенов изразява опасение, че Маринов може да умре, а Бисеров изразява безразличие към този вероятен изход.

Непълнота и в двете правни квалификации е пропуснатата връзка с основния състав по чл. 198, ал. 1 НК, а в квалификацията, посочена в обвинителния акт не е отразено и съучастие като връзка с чл. 20, ал. 2 от НК.

Въпрос № 2:

Налице ли е съучастие и ако е налице – в каква форма е съучастие то на всеки един от подсъдимите?

Отговор:

Налице е съучастие между Асенов и Бисеров. И двамата се явяват съизвършители, тъй като и двамата участват в нанасянето на ударите срещу Маринов, т.е. и двамата участват в причиняването на смъртта му, което се явява част от изпълнителното деяние на съставното престъпление грабеж. Няма значение дали смъртта е настъпила от конкретен удар, нанесен само от единия от тях – и двамата отговарят за причиняването на престъпния резултат.

Дори да се приеме, че отнемането на мобилния телефон е извършено само от Бисеров, това не превръща Асенов в помагач, тъй като последният участва в изпълнителното деяние при нанасяне на побоя над Маринов. Освен това участва и в търсенето на ловната пушка, т.е. на евентуален предмет на престъплението.

Налице е обикновено съучастие, а не предварителен сговор по см. на чл. 199, ал. 1, т. 2 от НК като особена форма на задружна престъпна дейност, тъй като уговорката между двамата е само за извършването на едно престъпление, а не на множество кражби или грабежи.

Въпрос № 3:

Основателни ли са възраженията на подсъдимите във въззивните им жалби – допуснал ли е първоинстанционният съд процесуални нарушения във връзка с допускането на съкратено съдебно следствие?

Отговор:

Не е основателно възражението за допуснато процесуално нарушение поради отказ да се допусне съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК. Разпоредбата на чл. 369а от НПК е влязла в сила след извършване на деянието, но като процесуална норма, тя се прилага занаяпред, включително и за заварени случаи.

Не е допуснато нарушение при допускане на съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 1 от НПК, за което е било изразено съгласие от подсъдимите.

Допуснато е обаче процесуално нарушение от съда, който не е допуснал разпит на подсъдимите в съдебно заседание поради допуснатото съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 1 от НПК. Съгласието да не се провежда разпит в съдебното производство на всички или на част от свидетелите и вещите лица, разпитани на досъдебното производство не се отнася до разпита на обвиняемите, а само на свидетелите и вещите лица. Това нарушение е отстранимо от въззивния съд, който следва да проведе съдебно следствие и да разпита подсъдимите.

Въпрос № 4:

Кой е компетентният съд и в какъв състав следва да разгледа делото в първата инстанция? С какъв краен акт следва да се произнесе въззивният съд?

Отговор:

Родово компетентният съд е съответният окръжен съд (чл. 35, ал. 2 от НПК).

Местната подсъдност се определя от мястото на извършване на престъплението. При съобразяване на местонахождението на населено място от общ. Малко Търново – компетентен е Бургаския окръжен съд.

Първоинстанционният съд заседава в състав двама съдии и трима съдебни заседатели (чл. 28, ал. 1, т. 3 НПК – престъплението по чл. 199, ал. 2, т. 2 НК е наказуема с лишаване от свобода със специален минимум от 15 г.)

Няма основание за отмяна на присъдата и за връщане на делото или за постановяване на нова присъда. Въззивният съд следва да потвърди първоинстанционната присъда относно правната квалификация на деянието и вината на подсъдимите. Дори и да намери основание за изменение на наказанието, т.е. да го намали, тъй като за увеличаване на наказанието липсва съответен протест или жалба, въззивният съд следва да се произнесе с РЕШЕНИЕ.